

Pere Francesch

«Vull que posin el meu nom a un carrer d'Olesa»

Porta més de 25 anys dedicats professionalment al món del teatre. Té dos premis de l'espectador i la crítica. Ara mateix està immers en el món de la publicitat, però a més li queda temps per preparar una òpera per l'any vinent, alguns projectes per Comediants, la realització d'una sèrie de televisió i altres treballs amb la mateixa productora que ha portat el musical «Chicago». Precisament, pel disseny del vestuari d'aquest espectacle, l'escenògraf olesà ha quedat finalista dels prestigiosos premis Max de teatre en la categoria de millor figurista. Pere Francesch no dissimula la seva alegria però tampoc no esgota la seva fertilitat creativa.

El vestuari de «Chicago» surt a partir de la improvisació, no?

De la improvisació sobre una base. El vestuari que havíem de dissenyar havia de ser diferent al de l'obra que es feia a Broadway, a més els primers projectes que vam fer els vam haver de canviar per problemes de pressupost. Llavors, davant la imminència de les sessions fotogràfiques per llançar l'espectacle a la premsa vam haver d'improvisar un vestuari que finalment va ser l'origen del definitiu.

Això ha de ser un gran mèrit, i més si li donen un premi Max...

Tampoc és mèrit del tot meu. El mèrit és potser pel concepte. La gràcia del vestuari és de la gent que el porta. La veritat és que, per més malament que ho facis com a dissenyador de vestuari, a una dona que estigui ben feta la vesteixes i a un actor que funcioni bé, també.

Ha fet teatre, televisió, cinema, òpera, revista, espots publicitaris... què més li falta?

Sí, he treballat en molts camps però sobretot em considero un home afurtat pel fet d'haver pogut conèixer diferents facetes: la direcció, l'escenografia, el vestuari i la il·luminació, que és el que més m'agrada. Em quedaria per fer una tragèdia grega. És una idea que fa temps que em volta pel cap i potser aquest any li dedico un parell de mesos. Es tracta d'una versió d'Antígona de Joan Puvill que un dia m'agradaria portar al Teatre de la Passió.

Li agrada el cartell de La Passió d'aquesta temporada?

Home, a mí m'agrada que els cartells demostrin atreviment i provoquin el comentari entre la gent. El cartell no és cap meravella però plàsticament funciona. D'altra banda crec que a Esparreguera han intentat fer una mala còpia del cartell que podia haver fet en

Pere Jaume per la Passió d'Olesa.

Quina rivalitat, no?

Doncs mira, a Molins de Rei fan una passió on els actors van vestits de carrer i fa uns dies em va fer molta gràcia perquè, en un afany de no se quin protagonisme estrany, el seu director va dir «mira si som moderns que fins i tot a Olesa se n'han adonat i ara ens han copiat i fan la passió de carrer». El més bó és que fa més de vint anys la Passió d'Horta ja la feien en texans. **Parlem dels Premis Max. S'imagina si el guanya...**

Guanyar aquest premi em faria molta il·lusió. Seria per mi una gran satisfacció i un reconeixement a la feina que he fet. El fet de ser finalista i que siguin els mateixos companys de la professió els que atorguen el premi és una

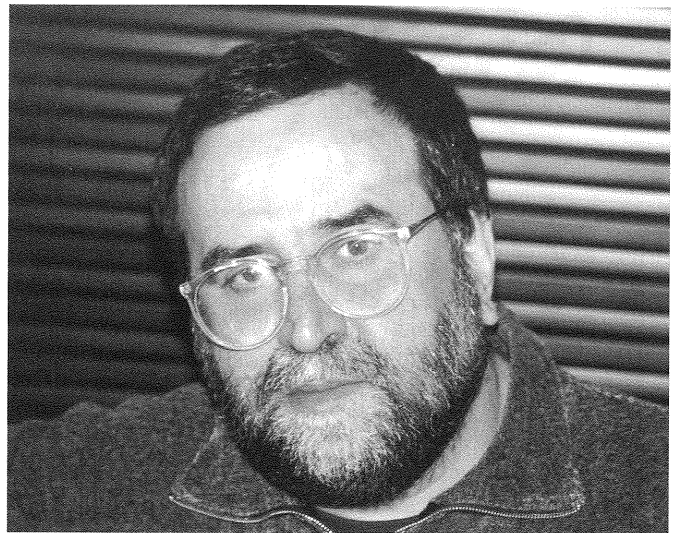
de les coses que més em satisfà. Això és el que més m'omple.

No li donarà les gràcies al Cristo de Medinaceli, no?

No, li agrairia als meus pares, als meus germans, als meus col·laboradors, a la Passió i al poble d'Olesa, a veure si d'aquesta manera em fan una plaça. M'agradaria molt que a Olesa possessin el meu nom a un carrer.

Els premis s'entreguen el proper 8 de maig a Sevilla, estaria bé escoltar el seu nom a l'estil Penélope Cruz, no?

No sé com ho faran els presentadors. Seran l'Andreu Buenafuente, el Javier Cámara i la Cristina Hoyos. Home, qui sap, a lo millor de broma sí que els hi surt un Peereeeeeeeeeeee!!!

LAYO

subministraments

**AIXETES
SANITARIS
ACCESORIS**